

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

**AZ SZDSZ-ES MAGYAR BÁLINT
ELKEZDTE, UTÓDJA,
A SZOCIALISTA OKTATÁSI
MINISZTER, HILLER ISTVÁN
BEFEJEZTE: BEZÁRT ISKOLÁK,
KIRÚGOTT TANÁROK,
CSERBENHAGYOTT DIÁKOK.
A CÉL: MŰVELETLEN,
TÁJÉKOZATLAN EMBEREK,
AKIKNEK CSAK VÁSÁROLNIUK
ÉS SZOLGÁLNIUK KELL.**

**BOLONDNAK
NÉZNEK**

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

ÉLELMISZERFÜGGETLENSÉG

Latin-Amerikában, ahol ma nagyobbreszt baloldali kormányok vannak hatalmon, harcot hirdettek az országok élelmiszer-függetlenségéért. Jól hallottad, élelmiszer-függetlenségükért. Ezek az országok nem akarják, hogy a kenyérük, a rizsük, a húsuk, azaz a mindennapi betevő falatjuk a külföldi országoktól, a multinacionális vállalatoktól függjön. A pénzügyi függőség is súlyos dolog, és az sem kellemes, ha az energia terén másoktól függünk, de az enivaló ennél sokkal többet jelent. Életünket. Mondok egy példát. Képzeld el, hogy egyik napról a másikra bezárnák a Tesco-üzleteket. Mondjuk, azért, mert tönkrementek. Ne mondd, hogy nem mehet tönkre! A Lehman Brothers is tönkrement, pedig róla aztán végképpen nem gondolták volna. De jó, ne menjen tönkre a Tesco. Csak gondolja úgy, hogy már agyonkereste magát magyar földön és odébbáll! Akkor mi lesz? Hol fogsz vásárolni?

Gyermekkoromban sokat voltam Csongrádon, anyai nagynénémnél. Irén néném nem ismerte azt a szót, hogy élelmiszerfüggetlenség, de ő szinte maximálisan függetlenítette magát az '50-es évek kissé zilált piaci viszonyaitól. Volt csirkéje, három-négy hízója, és nyúlhúsért sem kellett pénzt adnia. Kis kertjében minden megvolt, ami egy háznál kellett. Bizony Irén néném szegényében világá szaladt volna, ha a húsvésbe való zöldségért a boltba kellett volna mennie. Ma a vidéki ember ugyanazt a paradicsomot, ugyanazt a krumplit, ugyanazt a húst eszi, mint a fővárosi. Vagyis a külföldit, az importot. Hozzáértők szerint a gyulai kolbászba is külföldi húst tesznek. Az orosházi baromfi-feldolgozó üzemből is elcsodálkoznánk, ha megnéznénk, vajon honnan származik az a hús, amiből „magyar” terméket gyártanak. Mára Magyarország majdnem teljesen elveszítette élelmiszerfüggetlenségét. Gondoljuk

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESSÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPE ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

meg, amíg végleg nem lesz késő! Állítsuk vissza a magyar mezőgazdaságot! A manapság türesen álló ólakba telepítsünk újra disznókat, az istállókba marhákat. Ha a családban van legalább egy tehén, a gyerek biztos nem megy éhesen az iskolába. Vegyük magyar tulajdonba az élelmiszerkereskedelmet! Fegyverrel sem kereskedhet akárki, akkor miért engedjük át a jogokat egy sokkal fontosabb és időszerűbb termékben? Csak azt ne mondd, hogy nincs piaca! Mi vagyunk a piaca. Mi, akik manapság más híján esszük a külföldi szemetet. Szóval, higgyük el Irén nénémnek: az a kenyér a biztos, amit mi termeltünk. Ráadásul finomabb is bármi másnál.

MINEK A KULTÚRA?

Az egyik ismerősöm, aki történetesen polgármester, meséli, hogy nagy megtiszteltetés érte. Másokkal együtt a kormány illetékes főembere konzultációra hívta. A téma: mennyit költson, pontosabban mennyit ne költson az ország kultúrára jövőre. Tényleg, nem is értem: minek költjük a drága forintokat kultúrházakra, könyvtárakra, kiállításokra, színházakra? Sokkal jobb, ha ebből a pénzből is támogatjuk a bankokat, mert ha ők jól vannak, előttünk is tágra nyílik a jövő. Vagy például osszuk szét az állam főhivatalnokai között! Ha már nem juthat mindenkinek, legalább néhányaknak sok jusson. Ha én nem reggelizek, legfeljebb a családom kedvét rontom el, de ha a miniszterelnök feje fáj az éhségtől, bizony, egy egész ország szenved meg. Meg aztán tudod, ez a sok kultúra veszélyes is. Gondold el: a népek összejönnek, kicserélik a véleményüket, kiderül, hogy egy csomó olyan dologban egyetértenek, amivel a kormány nem ért egyet. Közösségek jönnek létre, és még, belegondolni is szörnyű, elkezdnek gondolkodni. Na, ezt már ne! Magad is megértheted, hogy a kultúrára kell

a legkevesebbet adni. Egyébként is, van itt kultúra döggivel! Menj a plázába, van ott öltözködési kultúra, viselkedési kultúra, zenei kultúra, mit akarsz még?

VESSÜK A FARKASOK ELÉ!

Büszke vagyok rá, elég sok polgármestert ismerek személyesen. Okos emberek ezek, ismerik az életet. Tudod, hogy mi a furcsa? Az, hogy ez igaz az MSZP-s polgármesterekre is. Az a közös a polgármesterekben, hogy ők már nem adhatják tovább a feladatot. Ha megcsinálják, lesz valami, ha nem, akkor helyettük biztos senki sem csinálja meg. S, még valami közös: a nép a polgármesterekbe rüg először, akár polgári, akár szocialista. Tudod, ez azért van, mert a miniszterelnök messze van, ők meg közel. S, persze, a választások is közel vannak. Sok polgármester arra számított, hogy kordedvezménnyel elmegy nyugdíjba, mondván, hogy szolgálták a közt eleget. Most azonban nekik is tovább kell dolgozni. Sok lehetőségük nem marad: el kell indulni a jövő évi választásokon is. Akkor pedig védeni kell önmagukat.

A hét önkormányzati érdekvédelmi szövetség a múlt héten józan önvédelemből faképnél hagyta a kormány képviselőit, mondván, hogy a kormány csak elvonni akar, s absolute nem érdekli, hogy mi lesz az önkormányzatokkal. Mindenki kivonult, a Fidesz emberei is, az MSZP emberei is. Az önkormányzatoknak így is kevés pénz jut, ha még elvonnak 120 milliárdot, kész, vége. Tudod, az önkormányzat nem csak a polgármestert, meg a képviselőket jelenti. Az önkormányzat az iskola is, ahova a te gyereked jár. A bölcsőde is, ahova szeretnéd, hogy járjon a gyereked, de nem jár, mert az már nincs. Mármint bölcsőde. Gyerek van, igaz, az se sok. A kormány nem az önkormányzatokat akarja megreformálni, ahogyan hirdeti, hanem a mi életünket át- szabni. Az önkormányzati iskola, kórház, kultúrház ugyanis mind-mind az utolsó támasz, menekülési hely azok számára, akiknek nincs pénzük és erejük a piacon, a farkasok között megélni. Választhatunk: vagy odavetnek bennünket is a farkasok elé, vagy megvédjük magunkat. Én az utóbbit választom. Te? Ön?

THÜRMER GYULA

TÖKÉS DIKTATÚRÁBAN ÉLÜNK

BESZÉLGETÉS JAKÓCS GÁBORRAL, GÖDÖLLŐ 4. SZÁMÚ VÁLASZTÓKERÜLETÉNEK KB-KÉPVISELŐJÉVEL

Jakócs Gábor évtizedek óta aktív kommunista. A rendszerváltás után háromszor volt képviselőjelölt, 1994 és 1998 között önkormányzati képviselő Isaszegen. Feladatát akkor is becsülettel végezte, s felháborítják a mai állapotok: „Társadalmi munkának tekintetem a betöltött pozíciót, így a tiszteletdíjat sem vettem fel. Szerintem a képviselői tisztséget társadalmi munkában kellene ellátni a falvakban és községekben, de a parlamentben is jóval kevesebb juttatásért. Az értékarányos fizetés a méltányos. Egy parlamenti képviselő miért keres többet, mint egy orvos? Sajnos ezt a kapitalizmusban nem lehet megcsinálni, mert olyan törvényeket hoznak maguknak, hogy semmiért ne lehessen őket felelősségre vonni. És ezt nevezik demokráciának?!”

– *Hogyan kerültél a mozgalomba?*

– Teljesen normális életet éltem. Tanultam, dolgoztam, 1961-ben KISZ-tag, 1973-ban pedig az MSZMP tagja lettem. Az Orvosi Egyetemen a hivatali pártalapszervezetnek voltam a titkára. Ehhez hozzátenném, hogy 1956-ban gyermekfejjel láttam az ellenforradalmat, emlékszem rá.

A rendszerváltás után, 1992-ben hatalmasat csalódtam az MSZP-ben, aztán egyszer megláttam kiírva egy ajtón, hogy MSZMP – a későbbi Munkáspárt. Bementem és rendeztem a megszakadt tagságom. Azóta itt vagyok. Háromszor voltam képviselőjelölt. 1994 és 1998 között önkormányzati képviselő is voltam Isaszegen. Társadalmi munkának tekintetem a betöltött pozíciót, így a tiszteletdíjat sem vettem fel. Sokat dolgoztam és nem aludtam, mint Kuncze Gábor nagy pénzért a parlamentben. Szerintem a képviselői tisztséget társadalmi munkában kellene ellátni a falvakban és községekben, de a parlamentben is jóval kevesebb juttatásért. Az értékarányos fizetés a méltányos. Egy parlamenti képviselő miért keres többet, mint egy orvos? Sajnos ezt a kapitalizmusban nem lehet megcsinálni, mert olyan törvényeket hoznak maguknak, hogy semmiért ne lehessen őket felelősségre vonni. És ezt nevezik demokráciának? Nagyon mérges vagyok, mikor hallom. Fogalmazzunk pontosan: tőkés diktatúrában élünk.

– *Pedagógusként mi a véleményed a jelenlegi állapotokról?*

– A hülyeséget nem tudom tolerálni, csak a pozitív másságot. Pedagógiai hitvallásom konzervatív. Amit megtanultam, azt tudom, és elvárom a tanulótól, hogy rám figyeljen. Nem vagyok híve az interaktív oktatásnak. Amerikában ezt alkalmazták, és meg is lehet nézni, mennyire

lezüllött az iskolarendszerük. Itt is ezen az úton haladunk. A gyerekek képtelenek három mondatban összefoglalni az elolvasott szöveget, viszont képernyőfüggők. A számítógép nagyon fontos, de nem helyettesítheti a személyes kapcsolatfelvételt, s csak a klasszikus módszerek mellett lehet használni. Komoly következménye lesz, hogy a virtuális eredmény került előtérbe.

– *Kik a kedvenc szerzőid?*

– Thomas Mann, Mikszáth Kálmán, Jókai Mór, József Attila. Nem örülök, amikor a proletárköltőt az egyház és a tökések is ki akarják sajátítani.

– *A szocializmusban tiltották a templomba járást?*

– Ugyan már! Tíz éven át református kántor voltam. Szolgálatnak tekintetem ezt is, de nem bántottak miatta sem a KISZ-ben, sem a munkahelyemen. Javaldalmazást ezért sem fogadtam el, a feladatomban tisztességgel elláttam és nem tiltkoltam semmit.

Persze gyakran mondták és mondják, hogy a szocializmus a három T (támogatott, túrt, tiltott) időszak volt. Ma a Törvényesített Tolvajok Társadalmi rendszerében élünk. Cenzúráznak mindent. Néha betelefonálok a rádióba és kivágják, ami nem tetszik nekik. Kik dolgoznak ma a titkosszolgálatnak? Azok, akik a tőkés diktatúrát védik. A szocializmus diktatúra volt! 9,5 millió ember diktált ötszáz ezer csibésznek. Ma ötszáz ezer tőkés diktál 9,5 millió embernek.

– *Azt mondják, bárki lehet tőkés, csak jó helyen kell lenni...*

– Ez is a többi amerikai szeméttel jött be. Ha minden ember „tőkés” lenne, akkor kommunizmus lenne. Matematikai alapigazság. Ilyesmikkel szédítik az embereket, főként a fiatalokat. „Te is lehetsz

Jakócs Gábor

1944. március 5-én született Gödöllőn ötgyermekes családban. Édesapja vas-esztergályos, édesanyja háztartásbeli. Mindegyik gyermek egyetemet vagy főiskolát végzett a szocializmusban. Jakócs Gábor az Állami I. István Gimnáziumban érettségizett, 1970-ben pedig mérnök tanári diplomát szerzett. 1970-1975 között az NDK-ban dolgozott, majd hazajött és a Fővárosi Szerelőipari Vállalatnál lett nevelőtanár. 1981-től az Orvostudományi Egyetem kollégiumigazgatója. A rendszerváltás után elveszítette az állását, megtapasztalta a munkanélküliséget többször is. 3 évig egy német külkereskedő cégnél volt tolmács. Felesége lengyel nemzetiségű, lánya is a Munkáspárt tagja.

gazdag!” – ez nonszensz! Nem lehet mindenki mindig jó helyen. Az amerikanizmus a teljes nihilhez vezet. Az emberré válás az értékalkotással kezdődik. Amerika pedig az értékrombolás birodalma.

– *Mivel töltöd a szabadidőd?*

– Nem hiszek abban, hogy a munka büntetés, így szabadidőmben is dolgozom. Házat építek a családomnak. Nem vagyok gazdag, mindent a két kezemmel csinálok. Szeretem a növényeket, biokertészkedem. Van hat unokám, akikkel nagyon szeretjük egymást. Mindenki a leendő házban akar majd lakni. ■

A KORMÁNYVÁLTÁS SZÜKSÉGES, DE NEM ELÉGSÉGES

A múlt pénteken megkezdődött az elnöki látogatások „őszi fordulója”. Thürmer Gyula ezúttal Békésbe látogatott. A sorozat szeptember 8-án Kecskeméten, szeptember 12-én Kaposváron folytatódik, majd szeptember 16-án következik Ózd, szeptember 18-án Csongrád megye.

A mostani látogatások célja, hogy megerősítsük a pártot azokban a választókerületekben, ahol mindenképpen szeretnénk a jelöltjeinket „megállítani”, azaz sikeresen összegyűjteni a kopogtatócédulákat. Ezt a párt elnöke mondta Orosházán, a békési kommunistáknak. A feladat most az, hogy minél több helyen találkozzunk az emberekkel. Piacokon, üzemekben, iskolákban, vagy egyszerűen csak utcai gyűlések, nyílt sajtókonferenciák keretében. A lehető legjobban ki kell használni a helyi sajtó lehetőségeit. Az embereknek tudniuk kell, hogy van Munkáspárt és érdemes rá szavazni!

A békési program Tótkomlóson kezdődött. A párt elnöke és Gál Ferenc megyei elnök, a térség képviselőjelöltje gratuláltak Garai Rita polgármester asszonynak, (*képünkön*) aki a közelmúltban időközi választásokon nyerte el tisztségét. Ezen

a választáson a Munkáspárt világos politikát folytatott: nem indított önálló jelöltet, és nem támogatta egyik párt jelöltjét sem. Az MSZP részéről óriási nyomás volt, hogy a munkáspártiak támogassák a jelöltjüket. A megyei sajtóban még félrevezető hírek is megjelentek. A munkáspárti álláspont azonban következetes volt. A kormánypárt veszített Tótkomlóson.

A nap folyamán a párt elnöke több településen is látogatást tett. Kaszaper után Nagykararás, majd Medgyesegyháza következett. A látogatáson részt vett a párt több helyi vezetője, köztük Bánhegyi József, a KB tagja, Kiss János, az orosházi térség vezetője, és Marosán János, a battonyai térség képviselőjelöltje. Mindenütt üres utcák, szegénység, munkanélküliség – jegyezte meg a orosházi televízió Thürmer Gyula. Szégyen, hogy ma már az emberek falun is a zöldségesnél veszik a zöldséget, mert drága a saját termelés. Tehén már szinte egyik faluban sincs. Az egykor önellátó vidék ma importártur eszik. A Munkáspárt kormányváltást akar ezen a választáson. Az MSZP és az SZDSZ felbecsülhetetlen károkat és mérhetetlen szenvedést okozott az embereknek. A kormányváltás azonban önmagában nem elegendő. Új értékeknek, új embereknek kell bekerülniük a politikába. Ha nem lesz ott a Munkáspárt, megint a dolgozóval fizettik meg a válság árát. A kormányváltás szükséges, de nem elégséges! – emelte ki a párt elnöke.

Összeült a család, amikor megkaptuk elvtárs levelét, és támogatjuk – mondta az orosházi aktívaértekezleten Kósa András kondorosi munkáspárti tag. Levágtok egy hizót? – kérdezte a párt elnöke. Hizó már nincs, nem telik rá, de amink van, abból segítünk! Minden erővel támogatjuk a pártot – mondta Németh József is, a Központi Bizottság tagja. ■

SZÓRÓLAPOZÁS A KONZERVGYÁR ELŐTT

A Baloldali Front debreceni aktivistái nem riadtak vissza a korai időponttól, múlt hétfőn már reggel fél hatkor ott voltak a Debreceni Konzervgyár előtt. A Vári Andreából, Kovács Gáborból és Varga Szabolcsból álló kis csapat biztosra ment, az egyik frontos a gyárban dolgozik, pontos információkkal szolgált az ott történekről. A francia tulajdonos újabb ötven embert

tett utcára a januári kétszáz fős elbocsátás után. A létbizonytalanságtól fenyegetett munkások szívesen fogadták a röplapokat. A magyar feldolgozóipar tudatos szétverése országos ügy, ezért csak a magyar munkásság országos összefogásával állítható meg. Ne hagyjuk, hogy a külföldi tőkések lerombolják, amit nagyapáink felépítettek! Szervezzünk hasonló akciókat az ország minden pontján, döbentsünk rá minden magyar dolgozót, hogy csak akkor nyerhet, ha saját kezébe veszi sorsa irányítását! A kitartó munkának eredménye lesz!

MUNKÁSPÁRT! KI AZ UTCÁRA!

Régi gyakorlatot elevenítünk fel, mondta Thürmer Gyula Salgótarjában, megnyitva a párt országos és Nógrád megyei elnökségének közös ülését.

Szükség van arra – folytatta –, hogy a párt országos vezetői a „konkrét harctéren” is tájékozódjanak, s arra is, hogy a helyi vezetők, a párt tagjai közvetlenül találkozzanak a párt vezetőivel. Nógrád szegény megye – mondta tájékoztatójában Szabó Lászlóné megyei elnök. Országos szinten az utolsók között áll az egy főre eső GDP tekintetében. A munkanélküliség meghaladja a 20 százalékot. Az elmúlt években Nógrád az MSZP „birodalma” volt. Manipulálták az embereket, elhitették velük, hogy az baloldali politika, amit ők csinálnak. 2006-ban azonban az MSZP vesztett, és a politikai hatalom megyei szinten is, Salgótarjában is a Fidesz kezébe került.

Székyné Sztrémi Melinda, Salgótarján polgármestere a város iránti megtiszteltetésnek nevezte, hogy a Munkáspárt elnöksége itt tartja kihelyezett ülését. Salgótarjában jó és konkrét kapcsolat van a Munkáspárt és az önkormányzat között. Thürmer Gyula köszönetet mondott azért, hogy a város helyreállította a szovjet hősi emlékművet, amit a Munkáspárt már régen szorgalmazott. A munkáspárti vezetők és a Fideszes polgármester egy órás eszmecserejére a helyi sajtó is felfigyelt.

Ki az utcára! Fogalmazódott meg a salgótarjáni megbeszéléseken többször.

A Jobbik folyamatosan mutogatja magát, a Munkáspártnak is folyamatosan jelen kell lennie az utcákon, a gyárak kapujánál. Az embereknek tudniuk kell, hogy van más választás, s ez a Munkáspárt. A szót tett követte. A Munkáspárt vezetői a helyi aktivistákkal együtt spontán átvonultak a Bányász Múzeumhoz, ahol a Bányásznapi alkalmából koszorút helyeztek el a legendás kommunista bányászvezető, Pothornik József emléktáblájánál.

A nógrádi program délután aktívaértekez-

lettel folytatódott. Sokan elmondták, hogy megkapták a párt elnökének levelét, s bár nehéz a helyzetük, segítik a pártot pénzzel is. Volt, aki ötezret, volt, aki húszezret ajánlott fel. A jelöltek megállítása még Nógrádban sem kis gond, mondták el többen. Nógrád megyének négy választókerületben kell jelöltet állítani. Az aktíván minden térségből voltak kommunisták, de hiányoztak Pásztórol, akiket többen kerestek. Zárszavában a Munkáspárt elnöke összegezte a tennivalókat. Kérte a megyei elnökség tagjait, a KB és a párt megyei tagjait, hogy minden erejükkel segítsék a megyei elnök munkáját. A megyei vezetésnek egységes, harcoló erőnek kell lennie. Szeptember 23-án a párt két alelnöke ismét Nógrádba látogat, hogy a megyei elnökséggel, a választókerületi vezetőkkel és a négy képviselőjelölttel egyeztesse a feladatokat. Meg kell szervezni a kopogtatócédulák gyűjtését! Terjeszteni kell A Szabadságot! Nem nyugodhatunk bele abba, hogy a megyében kevesebb, mint ötven újságot fizetnek elő! Minden párttagunkat és barátunkat személyesen meg kell keresni! Mindenki tehet valamit a pártért. Tanulni kell a jó példából! Amit sikeresen oldanak meg Balassagyarmaton, azt át kell venni. Salgótarján főterén hetente kétszer legyen jelen a Munkáspárt! – mondta Thürmer Gyula. Az emberek szokjanak hozzá a Munkáspárthoz! Egyszóval: ki az utcára! ■

AZ ÉN HÚSZ ÉVEM

A Szabadság a Munkáspárt 20. születésnapja alkalmából sorozatot indít „Az én húsz évem” címmel. A Munkáspárt története – közös harcunk története. Nagygyűlésekről, felvonulásokról és választásokról éppúgy szól, mint a mindennapi munka, a szórólapozás, a kopogtatócédula-gyűjtés vagy akár csak egy piaci beszélgetés „apró” pillanatairól. Várjuk mindazon párttagjaink írásait, akik úgy gondolják, hogy a Munkáspárt közös kincsévé tennék az elmúlt húsz év számukra fontos, emlékeztető pillanatait. A cikkeket – maximum két gépelt oldal terjedelemben –, fényképeket a Baross utcai szerkesztőségbe akár személyesen, akár postán, akár e-mailben kérjük és várjuk.

A Szabadság

OTTHONVÉDŐK A „FEHÉRHÁZBAN”

Szokatlan találkozóznak adott otthont a múlt pénteken a „Fehérház”, a képviselők irodaháza. Az Otthonvédők csapatát fogadta a Fidesz-KDNP Népjóléti Kabinetének négy tagja, Soltész Miklós képviselő vezetésével. Az Otthonvédők többször hangoztatták, hogy találkozni kívánnak a politikát meghatározó pártokkal, szervezetekkel – így jutottak el a Duna-partra.

Az Otthonvédők között ott volt Hídvégi Tibor, az Antifasiszta Ligaszövetség elnöke, Jánosi Gábor, az MSZF Egészségügyi Kerekasztalának szervezője, Kállai Eszter, a Szépen Emberül Alapítvány elnöke, Dabasi Tamás, a Fehér Kéményseprők Országos Szövetségének elnöke, Dorogi László,

az ÚJÚJ Egyesület elnöke. Ugyancsak részt vett Salga István, az Igazságos Jogállamért Szövetség elnöke, Schiller Irén, a VÉSZ alelnöke, Simó Endre, a MSZF szervezője, és Karacs Magdolna, a Munkáspárt alelnöke.

Simó Endre kifejtette a fő problémát: az országban tömegessé váltak a mindennapi

megélhetési gondok. Ha valaki tisztességesen fizeti a közüzemi díjakat, és törleszti az adósságát, akkor nem tud enni adni a gyerekeknek. Viszont, ha megadja neki a betevő falatját, nem tud eleget tenni fizetési kötelességeinek. Ezen az állapoton csak olyan politika képes változtatni, amely módosítja az elosztási viszonyokat a dolgozók, a kisnyugdíjából élők, valamint a kis- és középvállalkozások javára.

Az Otthonvédők delegációja hangsúlyozta álláspontjukat: ők a „nulla kilakoltatás” hívei. Azt akarják, hogy senkit ne lakotassanak ki jogszerűen birtokolt egyetlen otthonából, ha önhibáján kívül fizetése képtelenné vált. Meg kell akadályozni, hogy a családok szétessenek a fedél elvesztése miatt, és a gyerekeket elvegyék a szüleiktől, mert nincs hol lakniuk. Éppen ezért javasolják, hogy a parlament sürgősséggel tárgyaljon a kérdéssel, és alkosson törvényt a kényszerárverezések és a kilakoltatások egy évi felfüggesztéséről; állítson fel parlamenti vizsgálóbizottságot annak megállapítására, hogyan fordulhat elő a jelzáloghitel-szerződések egyoldalú banki módosítása és a rendszeressé vált túlszámlázás.

A Népjóléti Kabinet nevében Soltész Miklós tájékoztatta a küldöttséget arról, hogy ebben a témában törvényjavaslatot nyújtottak be a parlamentnek. A javaslat lényege azonos az Otthonvédők követeléseivel. Megfelelő szabályozást kell alkotni a kilakoltatások megelőzése érdekében; lehetőséget kell biztosítani ahhoz, hogy az adós maga értékesítse ingatlanát; szabályozni kell a tartozások átütetemesítésének feltételeit; az állam a Magyar Fejlesztési Bankon keresztül váltsa ki a fizetése képtelen adósok hiteleit.

A Munkáspárt álláspontja ebben a kérdésben is egyértelmű: „mindenben partnerei vagyunk azoknak, akik tenni akarnak az emberekért, viszont határozottan szembe kerülünk azokkal, akik érzéketlenül viszonyulnak súlyosbodó megélhetési, lakhatási és egészségügyi gondjainkhoz”.

Az egyeztetésen Karacs Magdolna munkáspárti alelnök konkrét kérdést szegezett Soltész Miklósnak: valóban hisz abban, hogy a tömeges jogsértésekkel teli, törvényt sértő világban a jog és a törvény eszközeivel vissza tudják szorítani a bankok hatalmát? A válasz igen volt, hisz benne, lehet tenni a bankok ellen.

Legyen igaza!

A MÁV nem Hajdú-Bét!

Az egri párt- és frontszervezet vezetői és aktivistái sajtókörútba kezdtek, hogy tudassák a lakossággal, mit tervez a kormány számtalan helyi vasútvonallal decembertől. A nyár utolsó hetén eredményes sajtótájékoztatót tartottak az egri pályaudvarnál, majd ezt a múlt héten megismételték Gyöngyösön.

Szándékaik szerint Salgótarján, Füzesabony, majd Ózd lesznek a következő állomások.

A sajtótájékoztatók kiváló alkalmak az agitációra, szórólapozásra, pláne, ha vasútállomáson tartják azt – hívta fel a figyelmet Kovács Balázs, a Munkáspárt heves megyei alelnöke a legutóbbi megyei értekezleten. Az egriek továbbra is arra buzdítanak országsszerte minden pártszervezetet: tegyünk meg mindent azért, hogy ne szüntessék meg a vasúti személyszállítást! 1874 km vasútvonal van veszélyben! A gyöngyösi sajtótájékoztatón közölték: álláspontjuk szerint a kormánynak nincs felhatalmazása a személyszállítás megszüntetésére. A bezárandó szakaszokról szóló hírek szerint csak Heves megyében Gyöngyös mellett Szilvásvárad, Belpátfalva és Heves is vonat nélkül maradna. Országos viszonylatban nézve a Viharsarkot teljességgel kikapcsolnák a vasúti hálóból, elérhetetlen lenne vonattal Battonya, Bácsalmás, sőt Komló és Baja is. Kovács Balázs közölte, a kormánynak „nincs erkölcsi alapja, sem népi demokratikus felhatalmazása” e lépésre. Azt mondta: a kormány despotaként egyre csökkenti a szociális juttatásokat, s az oktatásra és a közlekedésre szánt pénzt is. Hozzátette: „félő, hogy a vasúti közlekedés is a Hajdú-Bét sorsára jut, ezt meg kell akadályozni minden eszközzel!” Ha kell, támogatnak olyan vasutassztrájkot is, amely „nem egyes MÁV-igazgatóságok nyereszkesedésére szolgál”, hanem minden érdekképviselet részt vesz benne. Kovács Balázs úgy fogalmazott: „okulva a 2007-es vonalbezárások katasztrofális következményeiből, látható, hogy az ilyen megtakarítások nem az ország, a lakosság, hanem az azt uraló milliárdosok javára válnának”. A feleslegessé vált szolgálati lakások bérbeadásával, a dolgozókhoz és a diákokhoz igazított menetreddel lehetne javítani a MÁV mérlegén – jelentette ki az aktivista.

A VILÁG ÉS NÉZET VÁLTOZÁSA

A honi rendszerváltás (mint másutt is) gyökeres fordulatot hozott nemcsak a termelési-, tulajdon és osztályviszonyokban, így nemcsak a hatalomban, de a domináló eszmékben-ideológiában, s ezzel a történelem-szemléletben is. A múlt a jelen folytatása – tartják egyesek. A tudományosságot felváltotta az áltudományos propaganda, mely nem annyira a valóságos múltbéli történések és oksági kapcsolatok felfedezésére irányul, mint inkább a jelen uralkodó elitjének érdekeit és ízlését siet kielégíteni.

Ezért gátlástalan és illogikus. Nem mond sok újat, csak az egykori jobb (szélsőjobb) elődök sztereotípiáit szajkózza, némi átcsomagolásban.

Ha áttanulmányozzuk a rendszerváltást követő időkben szocializálódott magyar történések "felfedezéseit" és összevetjük a horthysta historikusok felfogásával, nem sok új gondolattal lepnek meg bennünket.

Így vagyunk azokkal az írásokkal is, melyek a második világháború eseményeit feszegetik. Találkozhatunk olyan megállapításokkal, miszerint az 1939-1945-ös világháború kitörésének első számú felelőse a Szovjetunió, mely birodalmi és imperialista törekvéseiből kiindulva el akarta pusztítani a burzsoá civilizációt. E célok érdekében még az ördöggel is hajlandó együttműködni. E koncepció alátámasztására az 1939. augusztusi szovjet-német paktumot hozzák fel, nem riadva vissza a közönséges hamisításoktól sem. A Mein Kampf-ból tudjuk, hogy Hitler fő ellenségének a bolsevizmust tekintette, s csak stratégiai megfontolásokból kezdte a nyugati demokráciákkal való leszámolással. A Führer ugyanis nem akart kétfrontos háborúba bonyolódni (okulva az első világháború tanulságaiból), ezért változtatott a prioritásokon.

Sztálin elfogadta Hitler ajánlatát az egyezség megkötésére, mert joggal remélte, hogy aki időt nyer, háborút nyer. Kompromisszumai taktikai jellegűek voltak.

Amennyiben a Nyugat kész lett volna egy antihitlerista paktumra – amire Moszkvától ajánlatot kapott – a történelem másként alakul. Ám a nyugati felek inkább Hitlerrel léptek szövetségre a Szovjetunió ellenében (München, 1938).

Ilyen helyzetben milyen alapon várta el Párizs-London, hogy a Szovjetunió áldozza

Egy hamis legenda nyomában

Megvásároltam Vécsey Olivér A Horthy-család története című könyvét. A kiadvány első mondata szerint „Vitéz nagybányai Horthy Miklós a XX. századi magyar történelem legfontosabb alakja...” A könyv szerzője, amint az előbb idézett mondat is bizonyítja, elfogult Horthy mellett. Csaknem szentté avatja ezt a közepes képességű egykori lovastengerészt.

Ki volt valójában Horthy Miklós? 1868-ban született Kenderesen és 1957-ben hunyt el Portugáliában. Horthyt 1920. március 1-én választották meg botrányos körülmények között Magyarország kormányzójává. A tisztséget csak azzal a feltétellel fogadta el, ha korlátlan hatalmat kap, amit teljesítettek. A választás teljes sikerét a Parlament épületében megjelent felfegyverzett különítményes tisztek biztosították. Az államfő-választással olyan komikus helyzet jött létre, amikor a király nélküli királyságnak egy tenger nélküli ellentengernagy lett a kormányzója, aki időnként fehér lovon járt. A volt tengerész közel huszonöt évig birtokolta a hatalmat. Mint kormányzó súlyos bűnöket követett el népe és országa ellen, különösen azzal, hogy hazánkat Hitler hű szövetségeseiként behajszolta a nemzeti tragédiával végződött második világháborúba. A következmények ismertek, de az is, hogy az „országgyarapítóból” országvesztő háborús bűnös lett, még akkor is, ha idős korára tekintettel nem állították bíróság elé.

Álljon itt részlet két olyan levélből, melyeket Horthy küldött Hitlernek. Az 1941. június 28-án kelt hálálkodó levélben egyebek mellett a következők is olvashatók: „Boldognak nevezem magam, hogy fegyvereink, vállalva a dicsőséges és győzelmes német sereggel részt vesznek a kommunista veszélyfészkek elpusztítására irányuló keresztres hadjáratban”. Horthy boldogságának következménye, mint ismeretes, sok millió boldogtalan ember és gyászoló magyar lett! 1943 októberében Horthy – megköszönve a Hitlertől 75. születésnapjára kapott jachtot – levelet küldött a Führernek, melyben egyebek mellett ez áll: „teljes bizakodással és megrendíthetetlenül állok Németország oldalán”. Ez a gesztus is sokkal több volt holmi protokolláris epizódnál. Ismert, hogy 1943 őszén – Sztálingrád, Kurszk, Rommel afrikai kudarca, valamint Mussolini bukása, vagyis a „tengelytörés” után – minden normálisan gondolkodó ember tudta, hogy Hitler elveszíti a háborút, de a magyar államfő még ekkor is rendíthetetlen szövetségese...

A kormányzó egyik legsúlyosabb bűne volt, hogy 1942 tavaszán és nyarán botrányosan hiányos felszereléssel, lényegében nyári öltözetben, elavult fegyverzettel küldte ki a 2. magyar hadsereget a Donhoz, a biztos pusztulásba. A 30-40 fokos hidegben, a szovjet túlerővel és korszerű haditechnikával szemben a hadsereg lényegében odaveszett. A parancsnok, Jány /Hautzinger/ Gusztáv vezérezredes, mintha győztes hadvezér lett volna, megkapta a legmagasabb magyar kitüntetést, valamint Hitler vaskeresztjét, miközben elpusztult katonái többségének fakeszt sem jutott! Mindez vitathatatlanul a korlátlan hatalommal rendelkező Legfelsőbb Hadúr, vagyis a kormányzó bűne.

Horthy Miklós utolsó „nagy mutatványa” az volt, amikor a dilettánsan előkészített és ezért (is) kudarcot vallott kiugrási kísérlet után, 1944. október 16-án megbízta Szálasi Ferencet „a nemzeti összefogás kormányának” megalakítására. Ezt az iratot személyes holmijainak csomagolásába közbe, a fürdőszobájában írta alá... Ezzel az okmánnyal átadta a hatalmat a nyilasoknak, meghosszabbítva az ország és népének szenvedését. Történelmi tény tehát, hogy Horthy kormányzó és ellentengernagy a pusztulásba kormányozta az ország hajóját! Ennyit röviden a XX. századi magyar történelem állítólagos legfontosabb alakjáról.

NEMES JÓZSEF

fel magát a nyugati demokráciák oltárán? Egyet kell értenünk Sztálinnal, aki kijelentette: „Ha nincs München, nincs paktum sem!” Ennek ismeretében megállapíthatjuk: a második világháború kitöréséért Hitler és a nyugati imperialisták a felelősek. Nem véletlen tehát, ha a polgári történelem mélyesen hallgat Münchentről. Kétségtelen, a paktum traumát okozott a nyugati kommunisták körében (sajnálatos, hogy München

nem), mert nem értették meg a „tűz és víz” kiegyezését. Azt még nagyobb sajnálattal kell látnunk, hogy a Molotov-Ribbentrop-féle egyezség khatásaiból sem vonták le a kézzelfogható következtetéseket. Egy ilyen szellemű historiai-hadtörténelmi elemzés nem volna összhangban szovjetellenes célkitűzéseikkel. Győzzön a polgári koncepció az igazság felett...

HEGEDŰS SÁNDOR

Ki verte szét az oktatást?

Mi igen.

Több hülye, több SZDSZ

ISKOLAREFORM: OSTOBÁRA OKÍTVÁ

A rendszerváltás után az MSZP-SZDSZ kormányok oktatáspolitikája végezte a legnagyobb pusztítást. Ezernyi iskolát zártak be, több tízezer tanár került az utcára, a különböző reformok pedig tönkretették a jól működő iskolai rendszert. Legutóbbi ötletük szerint a 7. osztályig már tantárgyakat sem fognak tanítani, csak „alapkészségeket fejlesztenek”.

A „művelt” Nyugatról talán egyetlen jó mozaikszót vettünk át: LLL. Life Long Learning. Annyit tesz: „Élethosszig tartó tanulás”. Az elmélet valóban okos, arra biztatja az embereket, ne álljanak meg alap-, közép- vagy felsőszintű végzettségük megszerzése után, hanem képezzék tovább magukat, hiszen minden egyes új ismeret új lehetőségek kapuját nyitja számukra. Akár élethossziglan.

Magyarországon sajátosan értelmezik ezt. Ne kapj semmi információt, küzdj egész életedben, hogy az alapokig eljuthass.

Az idea onnan indul, hogy már a bölcsődében sem kaphatja meg a gyerek, ami járna neki: a két évre zsugorított gyes és gyed miatt hamar kibukott: nincs hely! Kézenfekvőként kezelte kiváló kormányunk a megoldást: vonjuk össze az óvodát és a bölcsődét. Igaz, bölcsődei és óvodai pedagógusok tömkelege fejtette ki logikusan és egyértelműen: a bölcsődés és az óvodáskorú gyermekek szükségletei merőben eltérnek mind étkeztetésben, mind játékban, mind alvásban, mind koruknak megfelelő

fejlesztésben. Sebjaj! Futkosson a nevelő a pelusos pici után, amíg az ötévesnek már logikai kirakót, bonyolultabb verset-mesét kellene mutatnia.

Unatkozzanak a nagyobbak, mert csendben kell lenni, amíg a kicsik alszanak. Kiváló: így senki sem tanul semmit. A legkisebbet úgyis megzavarja álmában a tétlen nagyobb – nem kell félni, hogy rendszeren fog fejlődni. S ha nem fejlődik kellő ütemben, kinek fog feltűnni, hogy egy idő után nem csak egy-egy, hanem az összes gyerek korához képest elmaradott lesz?

JEGY NÉLKÜL, TUDÁS NÉLKÜL

Erre már rég megalkották törvényüket a kormányzati „szakértők”.

Ma már az általános iskolában, alsó tagozatban nem adhat jegyet a tanító, maximum jelekkel fejezheti ki tetszését – nemtetszését. De azt is csak óvatosan, nehogy sérüljön a nebuló lelkivilága! Ráadásul szigorúan tilos a házi feladat, haza a gyerekek sok helyen már nem is vihetik a könyveiket-füzeteiket. Magyarul: a szülő semmit nem láthat! Ott van az üzenőfüzet, apuka-anyuka elégedjen meg azzal, amit leírt a pedagógus. Na nem úgy, ahogyan mi is ismertünk korábban, mondjuk piros- vagy feketepont, amiből ha sok jött össze, lett belőle egyes vagy

Mit akar a Munkáspárt?

1. Megfizethető bölcsődei és óvodai ellátást kívánunk
2. Az oktatás egységes állami feladat legyen! Magyarország költse a megtermelt jövedelem legalább 10 százalékát erre a célra.
3. Egységes érettségít, egységes egyetemi felvételit akarunk, ki kell lépni a bolognai rendszerből!
4. A magyar nemzeti gazdaság céljait szolgáló szakképzést akarunk! A szakképzés illeszkedjen az ország fejlesztési programjaihoz, adjon tényleges kegyeret a fiatal kezébe!
5. A cigányságnak munkát és iskolázási lehetőséget kell teremteni!

ötös. Nem! A mai első osztályos örömmel újságolja otthon: „koronát” kapott. Szülő örvend, de kérdezi: jól hangzik, mi az? Hát rajzolt mosolygós arc tetején korona. Ez a legjobb eredmény.

Hurrá. Viszont jövő ilyenkor a Tisztelt Szülőnek tudnia kéne, hogy a gyerekek konyít-e a betűvetéshez, olvasáshoz, szorzótáblához. Nem fogja tudni, hacsak magánszorgalomból ki nem kérdezi, hisz sehol könyv, sehol füzet. Gratulálok.

De ne féljünk, a gyerekek elbutításáért folytatott harc itt még nem állt meg. Magyar Bálint és Sándor Klára, valamint Szabó Zoltán és Deák Istvánné – persze az SZDSZ és az MSZP színeiben – ismét előrukkoltak valami „korszakalkotóval”.

Kijelentették: a régi, szaktantárgyakat oktató rendszer, sok-sok évtizedes múltjával: rossz! Ostobák alkották az oktatási terveket nem csak az „átkosban”, de vissza, egészen Eötvösig, vagy még korábban! (Szegény, forogna a sírjában, ha tudná. Ő, aki minden településre iskolát álmodott – s sokat létre is hozott – ma kiürített, elárvult padsorokat látta.)

Szóval a tények: az új törvényjavaslat alapján hetedik osztályig csak alapkészségeket fejlesztő témaköröket oktathatnának a gyerekeknek az iskolák – semmi földrajz, biológia, matematika, fizika, esetleg külön nyelvtan és irodalom. Természetismeret és nyelvismeret – ez a kulcs! Mert Magyar szerint a mostani rendszer elveszi a gyerekek kedvét a tanulástól. Jó lenne, ha nem Magyar lenne Bálintunk neve, mert akkor írhatnánk: magyarul... de ez itt maximum a „lefordítva” szót hozhatja: tantárgyak és szakismeretek helyett – szó szerint idézve – „műveltségi területeket” oktatnának hetedik osztályig.

Sosem találnánk ki, milyen alapon kezdték ki a Nobel-díjas elődeink által kikapott út létjogosultságát. Van nekik magyarázatuk is! Az “egységes oktatási folyamatban” a gyerekeknek ne kelljen ugyanazt kétszer – egyszer az általános, egyszer a középiskolában – tanítani. Mert ma a legtöbb diák 18 éves koráig iskolaviszonyban áll – szerintük.

M. Bálint szerint ma tapintatosan kell tanítani, mert a felnövekvő nemzedék nem bír el az oktatási terv által támasztott nehézségekkel. Érthetetlen, hogy a korábbi generációk hogyan nem haltak ki ilyen terhek alatt?! Úgy véli: „a jelenlegi oktatási rendszer legbetegebb szakasza a felső tagozat, mivel ott hatalmas mennyiségű szakismeretet akarnak átadni a gyerekeknek, értelmetlen az ilyen korai

tantárgyi bontás. Nem érdemes például kémiai képletekkel terhelni a diákokat, amíg az alapvető kommunikációs készségekkel sem rendelkeznek. Ez kiöli a motivációt és az érdeklődést a diákokból”.

Szép mondatok ezek, kár, hogy egytől egyig hazugak. A szocializmus idején miért volt motiváció és érdeklődés a legszegényebb kölykök között is, hogy ne csak általános iskolát végezzenek, érettségig szerezzenek, hanem akár a doktorok közé felküzdjék magukat? Talán, mert mégiscsak jó volt az oktatási rendszer, s nem az elnyomott és uralkodó osztályok megosztottsága szerint nyerhettek képzést, ismeretet, lehetőséget?

A BUGRIS NE TANULJON

Ismét a régi nóta, demokratikus köntösbe burkolva. Mert ugye itt már nem arról szól a történet, hogy az arisztokrata nagylelkűen írni-olvasni hagyja a szegény bugrist, ezt a szintet már nehéz lenne visszacsinálni – de mint látjuk, próbálkoznak!

Anno sem pusztán a kutyabőr miatt lehetett jó pozíciója a nemesnek, hanem mert neki járt a francia nevelőnő, a tánc- és illemtanár, a német-angol-filozófia-gram-

matika-retorika-akármicsoda magántanár, mert volt rá pénze. No igen, a szegénynek cipőre sem futotta, de hát ilyen az élet...

Ha a magyar általános iskolákból kivonják az ismeretanyagot, visszamegyünk száz évvel ezelőtre. A gyerek nem csak a H₂O-t nem fogja ismerni, de Adyt, Vörösmartyt, Jókait vagy József Attilát sem. Természetismeretben mit mond majd neki Semmelweis vagy Gábor Dénes? Hát persze, hogy semmit. Ne aggódjunk, a gazdag gyerekének, ha nem lesz túl nehéz a feje hozzá, elmagyarázza majd a jól fizetett tanító. A szegény gyermeke viszont lehet bármilyen tehetséges, újra végletes szolgá sorba jut. A látható, de el nem érhető ismeret az egyetlen kitérés útvonala lehetne, ha hagyják. De már nem akarják hagyni: ne tanulj semmit, ami többet adhatna a multinál betölthető alja-állásnál. Ne tanulj többet, mint ami kell a hitel felvételéhez. Ne tanulj többet, mint amivel megszámolod kevéske, de elkölthető pénzedet. Mert még a végén a saját gyereked taníttatná.

Egy a cél: ne tanulj, ne gondolkodj, foggyassz, nézz tévét, s légy alázatos szolgája a demokrata uraknak. A fotel kényelmesebb a forradalomnál.

Melyiket választjuk? ■

Bezár az iskola, bezár a falu

Az elmúlt hat évben mintegy ezer iskolát és óvodát zártak be a kistelepüléseken. A szocialisták által támogatott Bajnai-kormány megszorító intézkedései egy éven belül újabb hatszázat ítélnék halálra.

A felmérések arról tanúskodnak, hogy a kistelepülések iskoláiban folyó oktató-nevelő munka színvonala (ha kiszűrjük a szülők átlagosan alacsonyabb iskolai végzettségéből származó hátrányok hatását) nem marad

el az átlagostól. Annál nagyobb hátrányt jelent az ott tanulóknak, ha tanulmányukat ezentúl lakóhelyüktől távol, idegen környezetben, nagyobb tanulócsoportokban kell folytatniuk.

A kisiskolák megszűnése rövidtávon nagyon hátrányosan érinti a kistelepülésen élő családokat. Hosszú távon pedig a fiatalok elvándorlásához, így a falvak kihalásához vezet. Ahol nem sikerül megtartani a tanodát, marad a gyerekek utaztatása a kistérségen belül, akár napi egyórás ingázásnak kitéve őket. A tanulók szabad iskolaválasztási joga nem érvényesül, és drasztikus számú pedagógus válik állástalanná. Előbb-utóbb az ilyen gyerekeket követik a szülők is, a fiataloknak eggyel kevesebb okuk lesz a faluban maradni. Nem kell hozzá jóstehetség, hogy a mezőgazdaság ellehetetlenítése után, a meglévő oktatási rendszer szétverésével néhány évtized alatt teljesen elpusztulhat a falvak jó része, ezzel együtt kultúránk egy jelentős szegmense.

Ne feledjük: a kormány alkotmányos kötelessége, hogy biztosítsa a kistelepülésen élő gyermekek valóságos esélyegyenlőségét, valamint az önrendelkezés eszközeit a helyi közösségek számára!

Húsz éve történt a rendszerváltás. Megérte?

Húsz esztendeje, 1988-89-ben ment végbe az a folyamat, amit kegyesen rendszerváltásnak szoktak nevezni, de ami nem más, mint tőkés ellenforradalom. Észre sem vettük, talán el sem hittük, hogy szinte a szemünk láttára alakul át a világ. Sokan hitték, hogy ez az új világ jobb lesz, jobban fogunk élni, csupa becsületes ember fog bennünket vezetni. Sokan hitték, hogy minden marad a régiben, visszük magunkkal azt, ami jó volt a szocializmusban, és hozzáteszük azt, ami jó a kapitalizmusban. Nem ez történt! Ma rosszabbul élünk, mint húsz éve, nemzedékek nőnek fel munka nélkül. Bizonytalan a jövő, aki teheti, az külföldön érvényesül.

A következő hónapokban az újságok tele lesznek a tőkés rendszerváltást magasztaló írásokkal. Újra előkerülnek a húsz évvel ezelőtti percmembérek, a mai „nagyok” meg bizonygatják a két évtizeddel ezelőtti döntés helyességét. Mi is írunk a rendszerváltás eseményeiről. Úgy, ahogyan mi megéltük, úgy ahogyan szerintünk ténylegesen történt. És mindig feltesszük a kérdést: megérte?

KAPUZÁRÁS ELŐTT

Húsz esztendővel ezelőtt, 1989. szeptember 28-án utoljára ülésezik az MSZMP Elnöksége. Az október 6-án kezdődő kongresszus majd kimondja azt, amit szeptemberben még kevesen tudnak: az MSZMP-t feloszlatják, és létrehozzák a Magyar Szocialista Pártot.

A „NÉGYEK”

Az Elnökség ülésén mind a négyen ott vannak. Nyers Rezső, az MSZMP utolsó elnöke, akiből néhány nap múlva az MSZP első elnöke lesz. Ekkoriban 66 éves. Az MSZMP régi vezetői közül elsőként fordul nyíltan Kádár János ellen, megalakítva még 1988 elején az Új Márciusi Frontot. Ez nem kevesebbet jelent, minthogy az MSZMP-ben működő szociáldemokraták a párton belül megcsinálják a saját külön bejáratú rendszerváltásukat. Kádár távozása után aktívan fellép az egyre gyengébb marxista ellentámadások leszerelésére, a kádári MSZMP és a szocializmus maradványainak felszámolására. Nem sokáig lesz az MSZP elnöke, Horn Gyula elsodorja. Az MSZP ünnepelt „Öregje” ma is.

Jelen van Grósz Károly is, az MSZMP utolsó főtitkára. 59 éves. 17 hónapig az MSZMP főtitkára, ebből fél éven át egyben miniszterelnök is. Minden hatalom a kezében van, s nem tud vele élni. Szinte az utolsó előtti percig meg van győződve, hogy nem kell félni attól, hogy a Nyugat megdönti a szocializmust, és tőkés rendszert vezet be, hiszen a magyar rendszer már így is majdnem olyan, mint a nyugati. Mire rájön a valóságra, már késő. Bizonytalankodása, felemás politikája

nagyban előidézője a szocializmus bukásának. Részt vesz a Munkáspárt megszervezésében. Még hét évet él, 1996-ban súlyos betegség viszi el.

Az ülésen ott van Németh Miklós is, 41 éves, a szocializmus utolsó nemzedékének markáns képviselője. Ő a miniszterelnök, ekkoriban már a tényleges hatalom birtosa. Függetleníti magát az MSZMP-től. Tárgyal az amerikaiakkal, a németekkel. Személye meghatározó a hatalom átadásában. „Jutulma” a békés túlélés, jól fizető állásokban, előbb egy nemzetközi bank elnökeként, később magánemberként. Az MSZP-kormány a polgári Magyarország legmagasabb kitüntetésével tünteti ki 60. születésnapján.

Nem hiányozhat Pozsgay Imre sem. 56 éves, államminiszter, a párton belüli revizionista-nacionalista szárny meghatározó alakja. 1989 januárjában népfelkelésnek minősíti az 1956-os ellenforradalmat, ezzel hadat üzen a párt marxista erőinek, megkezdi a párt múltjának nyilvános megtagadását. Abban reménykedik, hogy egy MDF-MSZP közös kormányzás esetén köztársasági elnök lehet. Nem lesz az. Pozsgay egyéni számítása nem jön be. Nem kell az új polgári hatalomnak. Az általa képviselt nacionalista vonal nem kell a Nyers-Horn vezette MSZP-nek sem. A 2006-os választások

előtt a Fidesz visszacsempészi a nagypolitikába azzal a céllal, hogy baloldali szavazókat csábítson el az MSZP-től. Nem jön be, már nincs hitele a baloldali szavazók között. Az emberek nem felejtenek. Jelenleg a Károli Gáspár Református Egyetem tanára.

UTOLSÓ SIMÍTÁSOK

Az Elnökség elvégzi az utolsó simításokat az október 6-án kezdődő kongresszus dokumentumain. A küldöttek hamarosan, október 2-án kézhez veszik a programnyilatkozat tervezetét, a kongresszus vagy legalább is a kongresszus előkészítőinek értékelését a „történelmi útról”, és egy állásfoglalást a pártvagyonról, illetve egy sor más papírt. Nem hagynak sok időt a küldötteknek a gondolkodásra. De hát nem is ez a cél. Mind a négyen tudják, hogy az MSZMP-nek pár napon belül vége. Grósz nem akarja, de már semmit sem tesz ellene. Összecsomagolja a titkárságát, már soha nem fog a Széchenyi rakpartra visszatérni.

A gazdasági anyag tele van addig csak kevesek számára ismert tényekkel. 1956 óta, azaz 33 év alatt a tagság 20,3 milliárd forint tagdíjat fizetett be. A párt teljes vagyona 1988 végén 10,3 milliárd forint. A kongresszussal néhány nap múlva tudomásul vetetik, hogy a párt lemond a vagyonának nagy részéről. Ahogy mondani szokás, önként és dalolva.

Döntenek a kongresszus előtti sajtómunkáról. A televíziót csak az elejére

MEDGYESSY PÉTER, NÉMETH MIKLÓS ÉS POZSGAY IMRE NAGY IMRE TEMETÉSÉN. EZ VOLT A FŐPRÓBA

és a végére tervezik beengedni. Tényleg, minek is lássa a nép, hogy megszűnik az országot kormányzó párt? A sajtómunkát rábízzák Barabás Jánosra, Iványi Pálra és Kovács Jenőre, a KB titkáira.

MINTHA NEM IS A VÉG KÖVETKEZNE

Megdöbbenő, hogy a kapuzárás előtti utolsó ülés is úgy zajlik, mintha a legszébb békeidőket élnék. Az Elnökség tudomásul veszi, hogy a hadsereg, a rendőrség és a munkásárság több parancsnokát magas állami kitüntetésben részesítik szeptember 29-e, a Fegyveres Erők Napja alkalmából. Szűcs Ferenc altábornagy, a katonai hírszerzés feje, aki visszaadja az amerikaiaknak a Conrad-ügy anyagait, most Vörös Zászló Érdemrendet kap.

Az Elnökség ugyanúgy, mint a régi időkben, tudomásul veszi a kormány 1989. október 5-i ülésének napirendjét. Jó témák vannak: az egészségügyi vállalkozások szabályozása, élelmiszer-kiskereskedelem helyzete, magyar-szovjet együttműködés. Mindenről van szó, csak a szocializmus sorsáról nem beszélnek.

Döntenek arról is, hogy Grósz Károly menjen el a Belügyminisztérium pártterkezetére, szeptember 30-án. Elmegy, bár már tulajdonképpen értelmetlenül. Már nem ő a zászló, sőt már a párt sem tartja a kezében a lobogót, és ezt a BM munkatársai értik.

Az Elnökség még tudomásul veszi, hogy Pozsgay Imre moszkvai utazására a szovjet fél kérése alapján csak a kongresszus után kerüljön sor. Soha sem kerül rá sor.

Október 3-ra még összehívják a Politikai Intéző Bizottság ülését, bár ez már csak formalitás. Mindenki a kongresszusra készül, ki félelemmel, ki nagyon is nagy tervekkel.

A süllyedő hajóról folytatódik a menekülés – Lukács Jánost, a KB egykori titkárát kordedvezménnyel nyugdíjba engedik. Dudla József, a párt BAZ-megyei első titkára ugyancsak megkapja ezt a lehetőséget. Aczél György, a kádári időszak meghatározó kultúrpolitikus a most már végleg visszavonul. Megbízást kap visszaemlékezéseinek megírására.

Megtárgyalják a megyei pártlapok kiadásának helyzetét, de az ügyet leveszik a napirendről. A megyei pártlapokat már az MSZP fogja átjátszani külföldi cégeknek. Az Elnökség felhatalmazza Iványi Pált, hogy a Lapkiadó Vállalat és egy külföldi cég „közös kiadási társulásáról” kezdje meg a tárgyalásokat.

A jegyzőkönyvet Csiki Ivánné, a főtitkár titkárságvezetője és Grósz Károly írja alá.

KONGRESSZUS ELŐTT

A kongresszus előtt a Népszabadság 15 kérdésére válaszol az MSZMP négy áramlatának képviselője. Ezek: a bu-

dapesti reformkörök, az Összefogás az MSZMP Megújításáért Mozgalom, a Marxista Egységplatform és a München Ferenc Társaság. Válaszaik képet adnak gondolkodásukról, céljaikról, arról, hogy miben térnek el egymástól és a vitára bocsátott kongresszusi dokumentumtervezetekben megfogalmazott nézetektől.

Nem érzem magam vesztesnek – nyilatkozza Berecz János, a KB egykori titkára, aki még nem is olyan régen Kádár egyik lehetséges utódjának tűnt. Grószsal nem találják meg a közös nyelvet. Az igen személyes hangú interjúban Berecz János szól a legfelsőbb hatalomból való kikerüléséről, az “Összefogás az MSZMP Megújításáért Mozgalom”-ról, személyes szerepéről a közelmúlt történéseiben, Nagy Imre 1989. évi temetéséről, Kádár Jánoshoz fűződött viszonyáról. Az októberi kongresszuson ő is ott lesz, de nem tud fellépni a párt szétverése ellen.

A Minisztertanács is megtartja tervezett ülését. Tabajdi Csaba, az MSZMP külügyi osztályának helyettes vezetője miniszterhelyettesi kinevezést kap, ő lesz a Minisztertanács nemzetiségi titkárságának vezetője. Borbély Sándort, a Munkásárság vezetőjét viszont érdemei elismerése mellett menesztik állásából, illetve elengedik nyugdíjba. ■

NINCS ÉV FRONT-TÁBOR NÉLKÜL

3 nap – 2 éjszaka, az igaz baloldallal, igazi baloldali fiatalok között!

A Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetség szeretettel meghív minden kedves érdeklődőt október 23-25 között táborába, a komáromi Fenyves táborba. Várunk minden baloldali gondolkodású fiatalot, aki nyitott a valós baloldali eszmék iránt, aki tenni akar saját jövőjéért, országáért, népéért. Ezúton is kérjük elvtársainkat, az alapszervezeteket, mindenkit, hogy az ismeretségi körükben lévő fiatalokat támogassák, hogy eljöjjenek, el tudjanak jönni.

A tábor mottója: a mai helyzetben fontos, hogy minden fiatal pontosan értse, mi miért történik, a kialakult helyzetnek mik az okai, mit tehetünk ellene.

További információval örömmel áll rendelkezésre a Front elnöke, Szabó Tamás (06-30/630-7157), a Munkáspárt központja (06-20/463-0757), e-mailben az info@baloldalifront.hu, illetve a www.baloldalifront.hu.

FRONTTÁBOR
Komárom - Fenyves Tábor

Részvételi díj:
6000 Ft

Front tagoknak:
4400 Ft

Ebben benne van az alhelyezés + étkezés!!!

- 3 nap 2 éjszaka -

Ami lesz:

- Fergeges hangulat
- Igazi magyar ételek
- Vetélkedők
- Előadások
- Jó társaság
- Csodálatos környezet

www.baloldalifront.hu info@baloldalifront.hu 06-30/630-71-57

!!! Október 23-25 !!!

Elkezdődött?

Múlt hét szombatra virradó reggel antifasiszta fiatalok bezúrták a Budán található Turul-bolt kirakatait, és a falakra antifasiszta feliratokat festettek.

A rendőrség bűncselekménynek, a szélsőjobboldali sajtó magyarellenes támadásnak, mások talán partizánakciónak nevezik az esetet.

Valószínűleg 1937 nyarán, a Tompa utcai nyilas ház elleni támadás is hasonló gondolatokat válthatott ki a közvélemény egy részéből.

Bűnözők? Magyarellenes huligánok? Ellenállók?

És vajon ez egyedi eset, vagy az ellenállás más formája kezdődött?

„A tettekre figyelünk..”

A gyűjtés második hete (2009. augusztus 31. záró adatok)

A teljes bevétel 1.180.730 Ft, ezt 218 fő fizette be, az egy főre jutó átlag 5.400 Ft.

Kiemelt adományozóink: Puhánszki Ferenc Zalaegerszegről 36.600 forinttal, Tímár Jánosné Tolnából, Lévai Istvánné Szolnokról, Frankfurter Zsuzsanna Balassagyarmatról, Munkás Gyula Budapestről, Kukumzisz Aposztoliszné Tatabányáról, Molnár Gyula Bajáról 20.000 forintot adtak. Csikos Sándor Budapestről 17.000 forintot adományozott. Busa Péter Békésből, Ács Viktor Bácsból, Bencsik Mihály Szolnokról, Dr. Komócsin Mihály Csongrádból, Miklós Antal Komáromból, Turcsány Ferenc, Simonyi Pál, Simonyi Pálné, Papp Györgyné, Kövesi Gyula, Dömel Vilmos Budapestről, Papp József, Csonk Péter Tatabányáról, Szurcsik István Túrkevéről, Szörfi Mihály Csongrádból, Rónai Jenőné Veszprémből, Ledényi Pálné Békéscsabáról 10.000 forintot küldtek.

Néhány megjegyzést szeretnék tenni.

Komoly adományokat kapunk szimpatizánsoktól is, az ő nevüket csak akkor tesszük közzé, ha engedélyt kapunk rá.

Mindenki két darab csekket kapott. Ennek célja kettős volt, az egyik az, hogy ha van ismerősünk, aki szívesen támogatná a Munkáspártot, annak adjuk oda, kérjük meg, hogy támogasson bennünket. A másik ok az, hogy ismerve a párttagság anyagi helyzetét, úgy gondoltuk, két részletben is adható legyen a támogatás.

Az adományokat a választási számlán gyűjtjük, felhasználásáról közösen fogunk dönteni.

Mindenkinek köszönjük az adományokat!

Karacs Lajosné

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>